

Tam pa, vidiš? Oči, oči,
da bi ne svetile!
Da za mlada niste usehle,
v solzah se zalile!
Tam pokritka¹ vzdolž za plotom
s pankrtom se šeta...
od očeta zapuščena,
matere in sveta...
Slepec se celó ogiba...
a panič ne ume:
z dvajseto že ta nečlovek
duše zdaj zapiva!

(Sanje.)

Videč toli strašne krivice in lahkomiselnost pa-
nov, se pesnik razvname v sveti jezi:

Za kogá so Te razpeli,
Kriste, božji Sine?
Za nas dobre? Za besedo
istine? Li morda,
da bi te zasmehovali?
Žal, da je tako postalo!
Vse, cerkve in podobe svete
in svéčniki in mire dim
in pa pred obrazom Tvojim
pokloni neutrudni vsi
za krajo, vojsko so in kri:

¹ Pokritka je zapeljana deklica. Taka deklica, ki je
imela biti mati, si je morala glavo pokrivati, nositi robec,
avbo, kakor poročene žene.

da bratsko kri bi lili, prosijo,
potem pa svetce v dar ti nosijo,
ki jih pokrali so v požari!... (Kavkaz.)

Ljudstvo je kmalu od ust do ust izvedelo o
»apostolu pravde in pouka«. Poznali so ga
tudi iz tiskanih pesmi, a tudi osebno so ga ljudje
kmalu spoznali, ker je kot slikar mnogo potoval ter
najrajši zahajal med preprosto ljudstvo in se z njim
razgovarjal o vsem, česar mu je bilo polno srce. Mnogo
izobražencev, zlasti dijakov, je s svojimi spisi vrnil na
pravo pot ali jih navdušil s svojo odločnostjo in goreč-
nostjo za narodno delo; vsi ti so postali njegovi so-
trudniki med ljudstvom.

Povsod so govorili o ljubljene »batku«, povsod
so ga s srcem sprejemali. Užival je ugled celó pri
nasprotnikih, pri sebičnih, trdovratnih parih, ljudskih
pijavkah, in kaj radi so ga vabili v svoje hiše. No, on
se jim ni nikdar laskal in vsako krivico, ki jo je videl,
jim je v obraz očital ali jim pa kar hrbet obrnil in
razžaljen, srdit odšel.¹ Seveda, s tem si je nakopal
mного sovražnikov in raznih nepravil, za kar se pa
ni brigal. Govorili so o njem prezirljivo, ker je
»ljudjam volju pisav« (pisal o svobodi ljud-
stva).

¹ Glej o tem več v »Kobzarju«, življenjepis T.
Ševčenka.

DROBIŽ.

Novoslovenščina. Slovenski bibliograf dr. Janko
Šlebinger se je hudo pregrešil zoper slovensko litera-
turo, ker ni navedel v svoji »Slovenski bibliografiji«
lista, ki hodi že sedmo leto med koroške Slovence,
ki se odlikuje tudi po tem, da ima izmed slovensko
pisanih listov najdaljši napis in je že vsled tega biblio-
grafska zanimivost. Temu listu se pravi: »Sloven-
ska priloga nemških gospodarskih
poročil za Koroško«. Iz tega lista smo si
zabeležili nekaj novoslovenskih izrazov iz števil. z dne
1. junija 1913, da bo dr. Breznik lahko izpopolnil svojo
razpravo o razvoju novejšje slovenske pisave: »Polni
zbor deželnokulturnega sveta koroškega. Prva točka
dnevnega reda, predlog letnega poročila in računskega
sklepa za leto 1912 se reši s tem, da se letno poročilo,
katero je navzočim itak že po »Gospodarskih poročil-
ih« znano, na znanje vzame, računski sklep, kateri se
strani računskega svetnika Marchart kot spre-
gledovalca prebere, odobri. Za pocenjenje
sadnih drevesc se bo predlagalo 4500 K, za potovalni
pouk s stroškimi za potovanje vred 3000 K. —
Pri podelitvi podpor za nakup bikov pridejo na vrsto
najprej živinorejske zadrúge, bikovske skupine etc. —
Oddaja pocenjenih bikov... — Sprejetnik
bika se more zavezati, da ga bo dve in pol leti za
javno pleme rabil. Kdor dobi vzrejno premijo,
se zaveže, da se bo bik v deželi javno
rabil.« — Futuristično jezikoslovje že prihaja. Lite-
rarni historiki trdijo, da smo vso kulturo dobili s
severa. Da se naši potomci ne bodo preveč trudili,
da bi to še natančneje dokazali, smo registrirali te

stavke. Nam naj bodo v zabavo, slovenski javnosti
pa smo hoteli pokazati vzorec koroške novosloven-
ščine, ki jo fabricira nemški koroški deželni kul-
turni svet.

Iz Celovca.

Pesniška slovenščina. Svoj čas je dr. Rožič opozoril
na neverjetno predrzne plagiate pesnika V. Spindlerja.
Naj še nekaj dostavim. Naletel sem na pesem Karla
Busseja »Über den Bergen«, ki se glasi:

Über den Bergen, weit zu wandern,
sagen die Leute, wohnt das Glück...

Ach, ich ging im Schwarme der andern,
kam mit verweinten Augen zurück...

Über den Bergen, weit weit drüben,
sagen die Leute, wohnt das Glück.

Na čelu Spindlerjeve pesniške zbirke »Zapihal je
jug« pa berem pesem »Za gorami«:

Dejali so mi nekoč:
— glej, za gorami, za daljnimi,
prava sreča tam je doma —

In šel in preiskal sem pol sveta,
a vrnil s spomini se žalnimi
in vrnil se plakajoč...

In vendar dejali so mi nekoč:
glej, za gorami, za daljnimi,
prava sreča je tam doma —

Spindlerjeva zbirka je že precej pozabljena, toda
njegovu dejanje naj živi, mladini v svarilo in prid.

L. T.